

britiske Peerer (1884: 449 i Tallet) og af 44 valgte („repræsentative“) Peerer, deraf 16 skotske og 28 irske.

Kong Johans store Frihedsbrev (Magna Carta) af 15. Juni 1215:

21. Jarler og Baroner skulle kun dømmes af deres Jævninger og kun efter Forseelsens Grad.

Overhusets Særrettigheder:

52. Det er Husets Særrettighed, at medens Parlamentet er samlet og indenfor de sædvanlige Tidsgrænser for Parlaments-Særrettigheder¹⁾, ingen Parlamentslord maa fængsles eller heftes uden Husets Kendelse eller Beslutning, medmindre det er for Højforræderi eller Misgerning eller paa hans Vægning ved at stille Sikkerhed for Overholdelsen af den offentlige Fred²⁾ (18. April 1626).

53. Parlaments-Særrettigheden skal ikke udstrækkes til mindreaarige Peerer, adelige Kvinder eller Peers-Enker (deres Peersrettigheder for Resten ukrænkede); dersom en Peers-Enke ægter en Mand, som ikke er Peer, mister hun sin Peersrettighed. (21. Febr. 1692).

54. Parlaments-Særrettigheden skal ikke gælde for Peerer i Tilfælde, hvor de kun handle som Værger. (12. Nov. 1685).

55. Peers-Særrettigheden, vedrørende Frihed for Fængsling for deres Tjenere og

Følgesvende, udstrækker sig til alle deres og deres Families Husfolk, saavel som til dem, der nødvendigvis eller passende bruges paa deres Ejendomme, lige saa godt som ved deres personlige Tjeneste.

Denne Frihed begynder 20 Dage før Modtagelsen af Indkaldelsesbrevet i Begyndelsen af hver Parlaments-Samling og varer 20 Dage før og efter hver Samling¹⁾, de Tilfælde undtagne, naar anden Bestemmelse er tagen ved Parlaments-Beslutning.

Alle Lorder skulle være meget varssomme i dette Stykke og vel huske Grunden til denne Særrettighed, som alene var den, at de ikke ved deres Tjeneres Forlegenhed skulde bortdrages fra at passe Rigets alvorlige Sager; de maa derfor ikke fordreje denne Særrettighed til Men for Retfærdigheden i dette Rige, da den alene er bleven given dem, for at det hele Rige kunde faa i denne høje Forsamling et klarere Lys af Retfærdighed fra dem, og enhver af dem bør derfor hellere holde sig langt indenfor de vedbørlige Grænser end paa nogen Maade overskride disse.

Førend Huset i dette Øjemed sender nogen ud²⁾, skal den paagældende Lord enten mundtlig eller skriftlig eller ved et Bud paa Æresord erklære Huset, at den fængslede Person falder indenfor den omtalte Særrettigheds Grænser. Men i hvert enkelt Tilfælde maa det overlades til Husets Kendelse, og naar Sagen kommer for, skal Huset ikke unnlade noget Middel, hverken Ed eller andre, for at udfinde det sande Forhold med Hensyn til vedkommendes Stilling i Lordens Tjeneste. Og dersom Husets Kendelse derefter falder ud imod den fremsatte Paastand, maa intet

1) Tiden er ikke lovlig fastsat; for Underhusets Vedkommende antages den at vare 40 Dage før og efter Samlingen; for Overhusets Vedkommende er der Beslutninger om kun at regne 20 Dage før og efter Samlingen.

2) Friheden gælder altsaa kun i civile, men ikke i kriminelle Sager, ej heller naar en Peer maatte have fremført truende Udtalelser, der varslø om Fare for den offentlige Fred og Sikkerhed. Egentlig skulde selve Peererne være helt sikre imod saadan Fængsling, eftersom deres Personer ifølge Peers-Særrettigheden altid ere ukrænkelige, men dette har ikke været Tilfældet i Virkeligheden. — En i Tiden mellem Parlaments-Samlingerne foretagen Fængsling ophæves, naar Parlamentet igen kommer sammen. 1849 blev en Peers Søn, som var fængslet for Gæld, straks sat i Frihed, da han ved Faderens Død arvede Peersværdigheden. — Oprindelig udstrakte Beskyttelsen sig ogsaa til Parlaments-Medlemmernes

Ejendom, saa at der ikke kunde ske Indførsel deri til Inddrivelse af Bøder eller andre Fordringer; men efter en Lov af 1870 kan Indførsel gøres i Tiden mellem Samlingerne, og efter en Lov af 1703 kunne Bøder endog indrives uden Hensyn til Parlaments-Særrettigheden. Ogsaa maa ifølge Lov af 1770 Retsager fortsættes uden Afbrydelse under Samlingerne, ligesom Fallitloven af 1869 fastsætter, at Parlaments-Medlemmer behandles ligesom alle andre. — Som Følge af denne Særrettighed kan intet Parlaments-Medlem, hverken en Lord eller et Underhus-Medlem, være Borgen for en anden.

1) Den Tid, der oprindelig mentes at kunne medgaa til en Rejse fra og til Parlamentet, naar man tænkte sig Lordens Hjemstavn ved Rigets yderste Grænse. Faktisk er denne Frihed for Tjenerne og Husfolk dog ophævet ved en Lov af 1770. Smlgn. § 57.

2) D. v. s. Vaabendrageren med det Hverv at sætte den fængslede i Frihed.